

22. Wicker, A. W. 1969, "Attitudes versus action: The relationship of verbal and overt behavioral responses to attitude objects", *Journal of Social Issues*, 25, pp. 41-78.
23. Wittgenstein, L 1989, *Über Gewissheit (Peri tis Vevaiotitas)*, translated by Constantine Boudouris, Kardamitsas, Athens.

ПАНОС ЕЛІОПУЛОС

кандидат філософських наук,
викладач університету Пелопоннесу (Греція),
віце-президент ISUD (Міжнародне Товариство універсального діалогу),
віце-президент наукової ради Академії інституцій та культур
ksatriya@tri.forthnet.gr

ГЕНДЕРНА НЕРІВНІСТЬ ТА ОСОБИСТА ІНТУЇЦІЯ: ПРОБЛЕМА СТЕРЕОТИПІВ ЯК ЛОГІЧНИХ ТА ЕТНІЧНИХ НЕПРАВИЛЬНИХ УЯВЛЕНЬ

Анотація

Стаття присвячена дослідженню процесу відтворення гендерної нерівності у когнітивних процедурах. Доводиться необхідність виявлення специфіки цих процесів на рівні внутрішнього я. При цьому образ власного я, на думку автора, більшою мірою відкритий випадковим емоційним переживанням, ніж логічно-понятійному відтворенню реальності. Відтак актуалізується питання визначення того рівня суспільної та особистісної самосвідомості, досягнення якого забезпечує попередження внутрішніх особистісних конфліктів та дає змогу уникати відповідних логічних та етнічних помилкових уявлень. Для вирішення цього завдання використовується аналітична методологія, спрямована на критичну рефлексію когнітивних моделей сприйняття світу на предмет виявлення процесу впливу гендерних відмінностей на самосвідомість особистості. Розкривається провідна роль особистісної інтуїції для формування відповідної здатності самопізнання.

Ключові слова: гендерна нерівність, особиста інтуїція, когнітивні процедури, помилкові уявлення, я.

УДК 304.4:114:115

НОСОВА Г.Ю.

кандидат філософських наук, старший науковий співробітник
Інституту філософії НАН України ім. Г.С. Сковороди
(м. Київ, Україна)
ayun@ukr.net

ДЕЩО ПРО КРИЗУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТА ЕТНІЧНОЇ ІДЕНТИЧНОСТЕЙ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ

Анотація

В умовах глобалізаційних трансформацій, за умов втрати національними державами статусу основних суб'єктів світових процесів, помітне послаблення національних та етнічних підстав ідентичностей. Разом з тим посилення етнонаціональних конфліктів свідчать про те, що етнічна та національна ідентичності не хочуть здавати свої позиції. Одночасно у сучасних національних державах спостерігається тягіння до уніфікації ідентичностей в єдину політичну ідентичність. Все це знаходить своє відображення в різноманітних теоріях модернізму та постмодернізму – і в культурологічних та інтегрованих з постмодернізмом психологічних підходах до теорії ідентичності, і в аналізі інституалізованого націоналізму, що включає в концептуалізацію проблеми таке поняття як держава. Водночас набуває поширення теорія громадянського націоналізму М. Кітінга, виникають розробки щодо транснаціональних спільностей та мікроідентичностей (Аппудураї). В такій ситуації осмислення нових соціальних практик, окреслення меж, границі етнічної, національних та не національних підстав ідентичностей постає вкрай важливим завданням.

Ключові слова: Етнічна ідентичність, національна ідентичність, глобалізаційні трансформації, громадянський націоналізм, криза нації-держави, транснаціональна ідентичність, мікроідентичність.

Найзначнішим фактором, що сьогодні впливає на формування та дослідження ідентичності є глобалізація. Об'єктивний процес глобалізації зі всією гостротою поставив питання щодо суб'єктів світового порядку через втрату національними державами статусу домінуючих суб'єктів світових політичних, економічних та культурних процесів, коли ці функції все активніше приймають на себе чи військово-політичні блоки, чи економічні союзи, світові організації, тощо.

Осмилення цих змін супроводжується появою цілого ряду прогнозів, що стосуються нового світового порядку. Сучасні дослідники передбачають «зіткнення цивілізацій» (С. Хантінгтон) [13], «зіткнення фундаменталізмів» [11], прогнозують виникнення чи повернення в світову політику різноманітних суб'єктів як то релігійні товариства, транснаціональні корпорації (Е.Тоффлер) [14], тощо. Тобто виникають думки щодо повернення до гетерогенної світової системи, аналогічній тій, яка існувала до перебудови світу за національно-державним принципом, коли суб'єктами політики були не лише держави, але і церковні общини, релігійні ордени та торгові союзи. [15] Виникає припущення щодо зменшення національної та підвищення соціально-культурної (станової, професійної) багатоманітності в подальшому розвитку людства. За умов глобалізації помітне послаблення національних підстав для ідентичності особистості, послаблення почуття належності індивіда до певної держави, суспільству та культури та поширення ідеї щодо транс-національності, подвійного громадянства та проголошення цінності космополітичної ідеї «людини світу».

Разом з тим етнічна та національна ідентичності не хочуть здавати свої права, становлення «наднаціональної» або «транснаціональної» ідентичності має суперечливий характер, про що свідчить цілий ряд етнонаціональних конфліктів другої половини ХХ ст. Цей об'єктивний конфлікт ідентичностей у різноманітних формах, в тому числі прихованих, спостерігається по всьому світі. Всупереч вестернізації та популяризації мультикультуралізму в національних культурах різних країн посилюються охоронні тенденції. Так у Франції, під впливом етнічного протесту держава утворює програми по захисту чистоти національної мови, в благополучній Австрії та Австралії відзначається ріст ксенофобії. Європа всупереч ідеології «відкритого суспільства» намагається закрити свої кордони для азіатських та східноєвропейських мігрантів. А в ряді європейських країн відмова від національної валюти та національної Конституції на користь євро та європейської Конституції викликає активний протест населення.

Тому щоб уберегтися якимось чином від зазначених конфліктів та криз у сучасних національних державах спостерігається тяжіння до уніфікації багатоманітних ідентичностей (станових, групових, корпоративних, релігійних, етнічних, регіональних) в єдину політичну ідентичність нації-держави. Особливо еліти намагаються згуртувати націю в колективне «ми». В дослідженнях ідентичності більше уваги починає приділятися її політичній складовій. Тому крім теорій модернізму, культурологічного (етніцизму) та інтегрованих з постмодернізмом психологічного підходів (теорії ідентичності) в аналізі націоналізму та пов'язаних з ним ризиків в 90-ті роки ХХ ст.. розвивається інституційний підхід, що акцентує увагу на політичних цілях націоналізму по встановленню контролю над державною владою. Про важливість інституційного політичного аналізу націоналізму та значення включення в концептуалізацію даної проблеми такого поняття, як держава в цей період пишуть Джон Брейлі (Breuilly J.) [3], Майкл Кітінг (Keating M.) [6].

Згідно Д. Брейлі, основним завданням в дослідженні націоналізму є аналіз співвідношення феномену націоналізму з політикою та політичними цілями націоналістичних рухів. Джон Брейлі вважав, що соціально-економічні зміни та ефекти, що вони призводять, є важливим для утворення ідентичностей. Разом з тим соціальні та економічні процеси не є безпосередніми факторами формування націоналістичної мобілізації. Соціальна та економічна модернізація здатні прискорювати виникнення нових ідентичностей та символів, значущих з точки зору можливості посилення або прискорення процесів етнічної та націоналістичної політизації. Їх можна розглядати в якості джерел політизації етнічності та націоналізму. Сама же політизація етнічних та націоналістичних ідентичностей відноситься до функцій політичного тиску, що використовується тією частиною етнічної еліти, яка намагається встановити контроль над державою та владою. [5]

Політичні аспекти націоналізму, перед усім в аспекті взаємовідносин держави та громадянського суспільства в межах яких розглядаються націоналістичні ідеї ідентичності, отримали розвиток в працях Ганса Конома (Kohn H.) [7], Майкла Кітінга (Keating M.) [6], тощо.

М Кітінг притримується поширеної в західній політичній думці позиції щодо поділу сучасного націоналізму на два основних типи – на етнічний націоналізм (Ethnic Nationalism) та громадянський націоналізм (Civil Nationalism). [12]. На думку М Кітінга етнічну ідентичність і націоналізм відрізняє від громадянського націоналізму, перед усім пріоритетність диференціації (Differentiation) цінностей ідентичності етносу від інших ціннісних структур та ідентичностей. Специфічною рисою та цінністю

громадянського націоналізму є не диференціація та есклюзивність окремої ідентичності, а асиміляція та взаємовключенність (Assimilation and Inclusion) ідентичностей, що розвиваються в напрямку формування спільної системи цінностей та спільної ідентичності. В трактовці М. Кітінга громадянський націоналізм завжди пов'язаний з ідеєю територіальної спільності, що означає представлення будь-якому громадянину, що проживає на цій території, доступу до спільних для даної громадянської ідентичності цінностей, а також можливість для нього бути прийнятим, належати цій ідентичності. Названі атрибути визначають інклюзивність вказаної ідентичності. У концептуалізації відносин громадянського та етнічного націоналізму концепція М. Кітінга, як ми бачимо, не відрізняється від його попередників.

Розробляючи концепцію громадянського націоналізму, М. Кітінг крім понять інклюзивності, включеності (Inclusion), територіальна спільність (Territorially Based Nationalism), оперує положенням щодо ерозії та обмеження держави (State Erosion and Limiting its Autonomy) і звідси – висуває тезу про створення в сучасних демократіях нових форм соціальної та політичної ідентичності відмінної від державної та національної (Creation of New Forms of Social and Political Identity). [6] На думку М. Кітінга нові ідентичності створюють складність сучасного світового порядку і таким чином обмежують суверенітет сучасних держав.

Згідно М. Кітінга, в умовах глобалізації та росту громадянського націоналізму та послаблення націоналізму етнічного, формуються нові національні структури, що представляють загрозу традиційним державним структурам, інститутам та ідентичностям з установкою на зміну держави у відповідності з новими економічними реаліями глобалізації.

Таким чином, підхід М. Кітінга відрізняється інтегративністю, поєднанням характерного для теорій модернізації акценту на економічних факторах націоналізму та властивого для інституційного підходу увагою до політичних факторів. З точки зору М. Кітінга, націоналістичні ідентичності та ідеології детерміновані переважно, хоча і не в повній мірі, соціоекономічними змінами, пов'язаними з модернізацією, що змушують політичні еліти та еліти громадянського суспільства адаптуватися.

В.Н.Фурс в роботі «Глобализация жизненного мира в свете социальной теории» робить припущення, що специфіка глобалізації пов'язана з глибокою кризою нації-держави [16, с. 130]. Звідси можна говорити і про зміну чи кризу ідентичностей, і в першу чергу, національних. Яким чином Фурс пов'язує глобалізацію та національну кризу. При визначенні глобалізації автор схиляється до запропонованого М. Уотерсом визначення глобалізації, що «це соціальний процес, в якому обмеження (*constraints*), що накладаються географією на соціальний та культурний устрій слабшають, і в якому люди це послаблення все більше усвідомлюють [10, р. 3]. А оскільки найвизначальнішим моментом в порядкуванні нації є територіальність -- чітка фіксація територіальних кордонів, що визначають область монопольного здійснення державної влади, то криза територіальності веде до кризи національної держави.

Дискурс нації, вважає Фурс, завжди був дискурсом самотності та унікальності, але при цьому він завжди був також і дискурсом належності всесвітньо-історичному процесові, бути членом нації означало завжди разом з тим належність до світу цивілізованих людей. Тому, робить висновок Фурс, саме через належність до своєї нації та лише через неї, індивід відчуває себе залученим в історичне буття, а нація є компонентом модерного типу людської цивілізації або модерного типу історичності.

Криза нації-держави як базисної інституції модерну проявляється в тому, що вираз «нація-держави» стає все більше знаком роз'єднання ніж єдності, держава втрачає монополію на морально-правові ресурси нації, а етно-націоналізм, втрачаючи прив'язку до границь територіальної держави, виробляє уявні суспільства глобального масштабу.

На думку Аппадурі [2] глобалізація означає, перед усім, становлення транснаціональних сфер публічного життя людей, більш менш пов'язаних з територіально визначеними публічними сферами відповідних націй, але такими, що володіють власною та достатньо автономною динамікою. Електронні засоби інформації та комунікації, система масових перевезень, на думку Аппадурі, по-іншому організують роботу соціального уявлення, а саме таким чином, що утворюється деяка інша уявна спільність -- транснаціональна ідентичність. Високий рівень масових міграцій, що охоплює різноманітні групи населення – біженців, туристів, гастарбайтерів, студентів, нелегальних іммігрантів, тощо, що приводить до утворення спільностей – діаспор, транснаціональна ідентичність яких формується електронним ЗМІ.

У зв'язку з цим Аппадурі аналізує парадокс сконструйованого примордіалізму діаспор, соціальність яких генерується цілою культурною індустрією, яка вибудовує ностальгічний образ «історичної батьківщини», яка маючи мало спільного з дійсністю, тим не менше ефективно формує почуття «природної» етнічної близькості людей. Такі діаспори можна розглядати як сферу де

утворюється пост національний політичний порядок: в їх середовищі виникають організації, формуються рухи активістів, розробляються ідеології, вільні від прив'язки до будь-якої нації-держави. Прикладами таких організацій можна назвати транснаціональні філантропічні рухи, що опираються на групи волонтерів по всьому світові; міжнародні терористичні організації, що мобілізують бойовиків в міжнародних масштабах; фінанси та устаткування в глобальному масштабі; міжнародну моду, що забезпечує всесвітню трансляцію смаків; рух зелених; правозахисні організації; глобальні релігійні секти... Окремо можна виділити біженців, що представляють собою цілий соціальний світ: табори біженців, їх власна бюрократія, національні та міжнародні організації допомоги біженцям, відповідні департаменти держав – усі вони складають не дещо тимчасове, а елементи постійно функціонуючої структури в межах виникаючого постнаціонального порядку.

В згаданих роботах мова йде не про «інтернаціональний», а саме про «транснаціональний» або «пост національний» політичний порядок, де своєрідні мікроідентичності сприймають територіальний суверенітет націй та його обмеження для їх діяльності скоріше як фактичне положення справ, але не як легітимну реальність. Концепція Аппадурі дозволяє інтерпретувати процеси інтенсифікацій політик етнічних ідентичностей та сепаратистських рухів не як продовження традицій модерних національних рухів, а як один із ефектів глобалізації, в деякій мірі як поворот від політичної, територіальної національної ідентичності до наднаціональної сконструйованої ідентичності по типу етнічної.

Причина націоналістичної видимості нових спільностей – транснаціональних за способом свого буття -- в неадекватності мови, у відсутності відповідних образів, іміджів для вираження пост національних форм соціальної ідентичності. Детериторіалізовані групи не усвідомлюють себе поза звичного стилю соціального уявлення, і багато з транснаціональних організацій використовують ідеологеми націоналізму.

Ерозія нації як базисної уявної спільності епохи модерна, як суб'єкту історичного процесу породжує фундаментальну проблему «історичної невизначеності» -- як тепер мислити історію? В горизонті ліберальної західної свідомості та обставина, що світ стає глобально єдиним, сприймається як кінець історії, того єдиного еволюційного процесу, що результує дії багатьох поколінь людей. Хто тепер суб'єкт історії, якщо нація як територіальна спільність перебуває в глибокій кризі, а етнічність як така не є суб'єктом за визначенням?

Нація як головна інституція суспільства втрачає сенс, а територіальність стає лише перемінною. В такій ситуації завдання соціальної теорії полягає в тому щоб осмислити нові соціальні практики, в тому числі практики нових етнічних та неітнічних наднаціональних спільностей, а також, позбувшись штампів «народного суверенітету» та політичного представництва народу (нації), осмислити проблему джерела легітимності соціальної дії та політичного порядку.

Політичний ресурс «мікроідентичностей», в тому числі етнічних починає відігравати більш істотну роль по відношенню до державних «макроідентичностей». Різноманітні ідентичності намагаються отримати статус політичних суб'єктів. Мова йде не лише про мігрантів, чий спільності відіграють значну роль в електоральному процесі західних країн (латиноамериканський електорат в США, турецький в Німеччині, арабський у Франції, пакистанський в Британії), але й про територіальні спільності. Останні все частіше використовують культурні відмінності для посилення регіональної ідентичності на противагу національній.

В західних країнах протиріччя ідентичностей в рамках єдиної держави не мають особливо гострих конфліктних форм внаслідок запасу міцності інститутів національної держави. Проте такі проблеми сильно ускладнюють політичне життя таких країн як Канада (Квебека) [4], Франція (Корсіка), Іспанія (Країна басків), [5] Італія (сепаратизм Північної Лігі), [1] Британія (Північна Ірландія та Шотландія). Найбільш гостро ці проблеми відчуваються в тих країнах світу, де процеси націоутворення не завершені (Балкани, частково країни Прибалтики, простір СНД).[8]

Поява нових викликів національній державі змінює логіку формування політичної ідентичності. Можна прогнозувати ріст соціальної напруги, маргіналізацію меншин та загострення радикальних настроїв в титульних групах. Меншини в окремих випадках можуть виступати в якості ресурсу впливу іноземних держав. Мова може йти і про використання діаспор в лобіюванні конкретних політичних рішень, використанні регіонального сепаратизму для ослаблення потенціальних конкурентів на міжнародній арені.

За таких обставин етнічність та етнічна ідентичність часто-густо протистоїть сучасній державі і її посилення є реакцією на процеси модернізації та глобалізації. Як вважає Т.Х.Еріксен, «етнічна та культурна фрагментація та модерністська гомогенізація – це не два аргументи, не два протилежні погляди на те, що відбувається в світі, а дві тенденції глобальної дійсності»[9].

У такій ситуації завдання соціальної теорії полягає в тому, щоб осмислити нові соціальні практики, в тому числі практики нових етнічних та неетнічних наднаціональних спільностей та окреслити межі, границі етнічної ідентичності як такої.

Список посилань

1. Agnew J., C. Brusa. New Rules for National Identity? The Northern League and Political Identity in Contemporary Northern Italy // National Identities. 1999. Vol. 1. No 2. P. 117–130.
2. Appadurai A. A Modernity at Large: Cultural Dimensions of Globalization. Minneapolis-London, 1996/Breuilly J. Nationalism and the State.-2 nd ed.-Chicago: Univ.of Chicago Press, 1994,- P.350
3. Breuilly J. Nationalism and the State.-2 nd ed.-Chicago: Univ.of Chicago Press, 1994,- P.350
4. Brodie J. Citizenship and Solidarity: Reflections on the Canadian Way // Citizenship Studies. 2004. Vol. 6. No 4. P. 377–393.)
5. Johns M.. European Black Sheep: Explaining Ethnic Conflict in Corsica and the Basque Country // Conference Papers – International Studies Association Annual Meeting. Montreal, 2004. P. 1–27
6. Keating M. State and Regional Nationalism, Territorial Politics and the European State. New York; London: Harvester Wheatshead, 1988
7. Kohn H. The Idea of Nationalism: A Study of Its Origins and Background. New York: The Macmillan Co., 1946, Kohn H. The Age of Nationalism. New York: Harper & Brothers, 1962., Kohn H. Nationalism: Its Meaning and History. New York: D. van Nostrand, 1965., Kohn H. The Idea of Nationalism: A Study in Its Origins and Background (2nd ed.). New York: Collier Books, 1967.
8. The Fate of Ethnic Democracy in Post-Communist Europe / Sammy Shmooha and Priit Jarve (eds.). Budapest 2005
9. Thomas Hylland Eriksen «Ethnicity and Nationalism», 2002 <http://folk.uio.no/geirthe/Ethnicity.html#Chapter1>
10. Waters M. Globalization. London-New York, 1995, p. 3.
11. Али, Тарик. Столкновение цивилизаций: Крестовые походы, джихад и современность. – М., 2006. – С. 488.
12. Китинг М. Новый регионализм в Западной Европе // Логос.- 2003, N 6 – С.111-113.
13. Самюэль Хантингтон. Столкновение цивилизаций. – М.: АСТ, 2014. – 571 с.
14. Тоффлер Э. Третья волна / Э. Тоффлер / пер. с англ. – М. : ООО «Издательство АСТ», 2004. – 698 с.
16. Фернан Бродель. Динамика капитализма, Смоленск: Полиграмма, 1993. - 127 с..
17. Фурс В. Н. Глобализация жизненного мира в свете социальной теории / Фурс В. Н. // Общественные науки и современность. – 2000. – № 6. – с 128–139.

НОСОВА А.Ю.

кандидат философских наук, старший научный сотрудник
Института философии НАН Украины им. Г.С. Сковороды
(г. Киев, Украина)
ayun@ukr.net

НЕМНОГО О КРИЗИСЕ НАЦИОНАЛЬНОЙ И ЭТНИЧЕСКОЙ ИДЕНТИЧНОСТЕЙ В УСЛОВИЯХ ГЛОБАЛИЗАЦИОННЫХ ТРАНСФОРМАЦИЙ

Аннотация

В условиях глобализационных трансформаций, потери национальными государствами статуса основных субъектов мировых процессов, заметно ослабление национальных и этнических оснований идентичности. Вместе с тем усиление этнонациональных конфликтов свидетельствуют о том, что этническая и национальная идентичности не хотят сдавать свои позиции. В то же время в современных национальных государствах наблюдается тяготение к унификации идентичностей в единую политическую идентичность. Все это находит свое отражение в различных теориях модернизма и постмодернизма - и в культурологических, интегрированных с постмодернизмом психологических подходах теории идентичности, и в анализе институализованого национализма, который включает в концептуализацию проблемы такое понятие как государство. В то же время получает распространение теория гражданского национализма М. Китинга, возникают разработки транснациональных общностей и микроидентичностей (Аппудурау). В такой ситуации осмысление

новых социальных практик, определение границ этничности, национальных и не национальных оснований идентичности является крайне важной задачей.

Ключевые слова: Этническая идентичность, национальная идентичность, глобализационные трансформации, гражданский национализм, кризис нации-государства, транснациональная идентичность, микроидентичность.

NOSOVA A.
Senior Researcher,
H. Skovoroda Institute of Philosophy of
the National Academy of Sciences in Ukraine
(Kiev, Ukraine)
ayun@ukr.net

SOMETHING ABOUT THE CRISIS OF NATIONAL AND ETHNIC IDENTITIES IN THE CONDITIONS OF GLOBALIZATION TRANSFORMATIONS

Summary

In the context of globalization transformation nation-states loses status main world processes subjects and the ethnic and national identities are weakening. However, the strengthening of ethno-national conflict indicates that ethnicity and national identity do not want to give up their positions, the series of ethnic conflicts of the second half of the XX century evidence that the establishment of "supra-national" or "transnational" identity is controversial. Despite the westernization and promote multiculturalism security trends in the national cultures of different countries are intensified. At the same time it is growth of the unification of identities in a single political identity. These trends are reflected in the various theories of modernism and postmodernism - cultural and integrated with postmodernism psychological identity theory, and in analysis of institutionalized nationalism, which includes conceptualization of the problem of a state. So according to Breuilly J, the main task in the study of nationalism is to analyze the relationship of nationalism with politics and political objectives nationalist movements. At the same time theory of civic nationalism by M. Keating, theory of transnational communities and mikro identities (Appadurai) get spread.

M Keating operates with widespread in Western political thought division of modern nationalism into two main types - Ethnic Nationalism and Civil Nationalism. According to M Keating ethnic and nationalism identities differs from civil nationalism before all by priority values of ethnic identity over another structures and identities valuables. A specific feature of civic nationalism and values are not differentiation and exclusivity of separate identity but Assimilation and Inclusion identities, developing towards the formation of a common system of values and a common identity.

According Appadurai globalization means, first of all, the emergence of transnational public spheres of people more or less associated with geographically defined social spheres of relevant nations, but those that have self-sufficient and autonomous dynamics. Electronic media and communications, mass transit system, according Appadurai, otherwise organize the work of social representation, and in this way formed some other imaginary community - transnational identity. In this regard Appadurai analyzes paradox constructed diasporas, which sociality is generated by a cultural industry that builds nostalgic image of the "historic homeland" that little connected with reality, yet effectively creates a "natural" sense of ethnic affinity of people.

The political resource "mikro identities " begins to play a more significant role compared with the state of "makro identities." Various identities are trying to obtain the status of political subjects. It refers not only to migrants whose community play a significant role in the electoral process in Western countries, but also to the territorial community. These communities use cultural differences to strengthen regional identity as opposed to national

In such situation, understanding of new social practices, the definition of national and non-national boundaries of identity is a very important task.

Keywords: Ethnic identity, national identity, globalization transformation, civic nationalism, the crisis of the nation-state, transnational identity, mikro identities.